

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਦੁਲਟ ਜੇ.ਜੇ. ਸਾਹਮਣੇ

ਮੈਸਰਜ਼ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਸੂਦ ਅਤੇ ਸੰਨਜ਼, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਰਕਲ, ਅੰਬਾਲਾ, ਜਵਾਬਦਾਰ

1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 6.

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ X I) ਸੈਕਸ਼ਨ 5, ਸਬਸੈਕਸ਼ਨ 7(A) ਅਤੇ 7(B)-
ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14, ਧਾਰਾ 14-ਸਮਾਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ-ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ 7(ਏ) ਅਤੇ
7 (ਬੀ), ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ
ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:-

(1) ਕਿ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ
ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ
ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ
ਜਾਵੇਗਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰ ਉਪਲਬਧ ਹਨ;

(2) ਕਿ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਹੈ
ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ;

(3) ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨੇਕ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ
ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ
ਸਕਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ

(4) ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨਹੀਂ, ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨੰਬਰ (1), (2) ਅਤੇ (3) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਕਲ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਕੇ ਐਲ ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ।

ਐਸ.ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਐਚ.ਆਰ. ਮਹਾਜਨ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (7ਏ) ਅਤੇ (7ਬੀ) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 14 ਵਿਚਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਧਾਰਾ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 3, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1940 (1940 ਦਾ ਐਕਟ XL) ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 4, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953 (1953 ਦਾ ਐਕਟ XXV) ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ 1-4-1952 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਉਪ-ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ-

"(7A) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ "ਇੱਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੇਸ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(7ਬੀ) ਨਿਰੀਖਣ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ (ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ), ਨਿਰੀਖਣ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਣ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੋ ਇੱਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ" ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 (1), ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਮ ਨੋਟਿਸ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਧਾਰਾ 22 (2), ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1950-51 ਲਈ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਰਿਟਰਨ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦਸੰਬਰ 1954 ਤੱਕ ਕੋਈ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1949-50 ਤੱਕ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ,

27-7-1953 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ 27-8-53 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਕਲ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਆਈ.-ਟੀ. ਇਸ ਸਰਕਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(7A), ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਸੀ। 10-10-1953 ਨੂੰ ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ 1954 ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 20-10-1953 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਬੀ') ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਸਮੇਤ ਛੇ ਕੇਸ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(7ਏ), ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਰਕਲ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 22-10-1953 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ। 1-12-1953 ਨੂੰ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ "ਸੀ") ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਰਕਲ, ਅੰਬਾਲਾ, ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ

ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਲੰਦੂਰ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲਾਂ 1944-45 ਤੋਂ 1950-51 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਰਕਲ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਕੇਸ ਤਬਦੀਲ ਕਰਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਰਕਲ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅੰਬਾਲਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 64(1), ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 34, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਲਈ ਚਾਰਜਯੋਗ ਆਮਦਨ, ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਜਾਂ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਥਾਂ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 64, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

"64(1) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਥਾਨ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਵਪਾਰਕ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਸਥਿਤ ਹੈ"।

'ਦਿਆਲਦਾਸ ਖੁਸ਼ੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, (ਕੇਂਦਰੀ) (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਸਥਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਟੈਕਸ ਉਗਰਾਹੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਉਸ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਤੀ ਬੀਮਾਉਂਟ ਸੀ. ਜੇ. ਪੰਨਾ 146 ਅਤੇ ਕਾਨੀਆ ਜੇ. ਪੰਨਾ 149) ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸਾਂ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(2), ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ ਦਾ, ਬਕਾਇਆ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ (ਪ੍ਰਤੀ ਬੀਮਾਉਂਟ ਸੀ. ਜੇ. ਪੰਨਾ 147)। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਨੂੰ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1940 (1940 ਦਾ ਐਕਟ 12) ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੁਆਰਾ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 64 ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਆਮ ਨਿਯਮ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - - ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰੇ: ਵੇਖੋ 'ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦਰਾਮ ਸੇਕਸਰੀਆ', (1); 'ਸਰੂਪ ਚੰਦ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ', (2), 'ਦਿਆਲਦਾਸ ਕਾਸ਼ੀਰਾਮ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, (3) ਅਤੇ 'ਗੋਵਿੰਦਰਾਮ ਸੇਕਸਰੀਆ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (4) ਵੀ ਦੇਖੋ।

ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਉਪ ਧਾਰਾ (7A) ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵੀ ਨਵੇਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ

ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1940 ਵਿੱਚ ਇਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੜ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ। ਸਰੂਪਚੰਦ ਹੁਕਮਚੰਦ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (2) ਦੇਖੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਟੱਲ ਦੇਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫਸਟ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੇਸ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਵੇਖੋ ਐੱਮ.ਐੱਮ. ਇਸਪਾਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਐਕਸੈਸ ਪਰੋਫਿਟਸ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (7)

1947 ਦੇ ਐਕਟ XXX ਦੁਆਰਾ, ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਆਨ ਇਨਕਮ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1947 ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੋਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਨ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਮਲ ਮੋਹਤਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵੀ, ਏ.ਵੀ. ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੱਖਪਾਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1954 (1954 ਦਾ ਐਕਟ XXXIII) ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 34(1) ਤੋਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (IA ਤੋਂ ID) ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਮਦਨੀ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ (XXX ਦਾ 1947) ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮਿਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀ ਏ.ਵੀ. ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਪ ਧਾਰਾ (7ਬੀ) ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (7ਏ) ਅਤੇ (7ਬੀ) ਰੱਦ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ, ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਸੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਜੋੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(7ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਾਏ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਚੰਦਰ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ, ਨੂੰ ਕੁਝ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਇਲ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਸਪੈਸ਼ਲ ਸਰਕਲ ਅੰਬਾਲਾ। ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਏ ਗਏ ਧਾਰਾਵਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬੇਧਿਆਨੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ।

ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਅਨਵਰ ਅਲੀ ਸਰਕਾਰ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ

ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ 5 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸਾਂ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਜਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਭਿੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਨੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦਾਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬੇਕਾਬੂ ਜਾਂ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਬੇਕਾਰ ਸੀ। ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਫ਼ਾ 320 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਖਰਜੇ, ਜੇ., ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਮਤ ਨਿਰਣੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ: ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ (1) ਦੇਖੋ। ਇਸਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਦੱਖਿਆ (ਪੰਨਾ 320)-

"ਇੱਕੋ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ"

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ।"

ਪਰ ਪੰਨਾ 325 'ਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਤਭੇਦ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਮ ਮਿਆਰ ਤੋਂ ਮਾਮੂਲੀ ਭਟਕਣਾ ਬਰਾਬਰ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਸੀ।

ਹੁਣ ਸੈਰਾਸਟਰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਕਾਥੀ ਰਾਨਿੰਗ ਰਾਵਤ ਬਨਾਮ ਸੈਰਾਸਟਰ ਸਰਕਾਰ (1)। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1) ਦੇ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਐਕਟ: ਪੰਨਾ 451 'ਤੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਖੋ। ਪਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਾਠ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਾ ਠੋਸ ਅਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ: ਪੰਨਾ 449 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਫਜ਼ਲ ਅਲੀ ਜੇ.

ਸਈਅਦ ਕਾਸਿਮ ਰਜ਼ਵੀ ਬਨਾਮ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਸਟੇਟ (2), ਅਤੇ ਹਬੀਦ ਮੁਹੰਮਦ ਬਨਾਮ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਸਟੇਟ (3) ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਦੋ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕੇਸਾਂ ਵੱਲ ਆਵਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਸੂਰਜ ਮਲ ਮੋਹਤਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਏ.ਵੀ. ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ (1) ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ,

1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 5(1) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5(4) 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (1) ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਸੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਟੈਕਸਾਂ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਬਚੇ ਸਨ, ਅਤੇ (2) ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚੋਣ ਅਤੇ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਹੁਦਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ (3) ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਚੋਰੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ, ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਤੇ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(4) ਦੋਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ, ਯਾਨੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਅਤੇ ਆਮਦਨੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਸੀ ਜੋ ਆਮਦਨ ਕਰ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਆਨ ਇਨਕਮ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਪੀਲ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੁਝ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 5(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(4) ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਵਿੱਚ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (IA) ਤੋਂ (ID) ਜੋੜੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਆਨ ਇਨਕਮ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (I) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ

ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦਾ (IA) ਉਸੇ ਵਰਗ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਸਨ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ।

ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ ਜੋ ਪਾਲਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਜ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਭਾਗ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 64 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਾ 5(7A) ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ , ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਪੱਖਪਾਤ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਦੋ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਐਮ ਕੇ ਗੋਪਾਲਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ (1) ਵਿੱਚ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਧੀਨ ਗਾਰੰਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਪੈਸ਼ਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ

ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਨਵਰ ਅਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਭੇਦਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਨਵਰ ਅਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਆਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਜੇਰੀਆ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਮਾਨ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪੰਨਾ 38 'ਤੇ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਸੀ. ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਹੁਣ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੁਆਰਾ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਆਮ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਰਾਜ ਕੋਲ ਹੁਣ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਰਨਾ।" ਉਪਰੋਕਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ, ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਾਨਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਫਿਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ, ਜੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਜਾਂ ਅਪੀਲ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸ਼ੇਧ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਬੁਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਹੱਥ" ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਜੋ

ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ।

ਸਨੇਡੇਨ ਬਨਾਮ ਹਿਊਜ਼ (1) ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਫਰੈਂਕਫਰਟਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ "ਸੰਵਿਧਾਨ ਇਕਸਾਰਤਾ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਗਲਤ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ।" ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਦਾਸ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਬੁਧਨ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ-

"ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਸਮਾਨ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਣ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਇੱਕ ਤੱਤ (ਵੇਖੋ ਪਰ ਸਟੋਨ, ਸੀ.ਜੇ., ਸਨੇਡੇਨ ਬਨਾਮ ਹਿਊਜ਼ (1), (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ।"

ਧੀਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਮੰਡਲ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਅਤੇ ਰੀਮੈਂਬਰੈਂਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਜੇਰੀਆ ਦੇ ਕੇਸ (3), ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਮ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਰੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸੰਡੇ ਲੇਕ ਆਇਰਨ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਵੇਕਫੀਲਡ (4) ਦੇ ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੋਲ ਸਬੂਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਧਿਰ ਕੋਲ ਹੈ। ਪੰਨਾ 352 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਮੀ ਰੇਨੋਲਡਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"14ਵੀਂ ਸੇਧ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਹੁਦਰੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਿਤ ਏਜੰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਗਲਤ ਅਮਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।" ਪਰ ਉਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਸੀ।

"ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਏ ਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਗਲਤੀਆਂ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਹਾਰਕ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਦਾ ਬੋਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨੇਕ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਲ ਉਸ 'ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਕੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਅਤੇ ਕੇਬਲ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਸਿਟੀ ਆਫ ਲਿਟਲ ਰੋਕ (1), ਮਿਉਂਸਪਲ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਫਰੈਂਚਾਈਜ਼ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੇ ਉਹੀ ਪੋਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਖੰਭਿਆਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਕੰਪਨੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਮ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਆਮ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿਰੁੱਧ ਫਰੈਂਚਾਈਜ਼ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਨੁਚਿਤ ਵਿਤਕਰਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਮਾਨਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ ਜੇਸੇਫ ਈ. ਸਨੇਡੇਨ ਬਨਾਮ ਐਡਵਰਡ ਜੇ. ਹਿਊਜ਼ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਅਸਮਾਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮਾਨ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਸ਼ੇਖ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਣ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਤੱਤ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।”

ਭੇਦਭਾਵ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬੁੱਢਣ ਚੌਧਰੀ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਣ ਵਿਤਕਰੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ-

(1) ਕਿ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰ ਉਪਲਬਧ ਹਨ;

(2) ਕਿ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ;

(3) ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨੇਕ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ

(4) ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ, ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੈਂ ਸੰਖਿਆ (1), (2) ਅਤੇ (3) ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸਲਾਹ ਫੀਸ 250 ਰੁਪਏ।

ਦੁਲਤ ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।